

המביא גם פרק שני גימין

עין משפט
גר מצוה

י"א מ"י פ"ו מהלכות
גירושין הלכות ט סמך
ע"ש נ"ט ט"ע א"ע א"ע
קמ"ב ע"פ (י"ח) י"ט
י"ח ב ט"ע ח"מ סמך
מג ע"פ נ"ו:
י"ב ג מ"י פ"א מהלכות
גירושין הלכות ט"ה
סמך ע"ש נ"ט ט"ע א"ע
סמך קמ"ב ע"פ נ"ב
ב ד מ"י ט"ס הלכות נ"ד

תורה אור השלם
1. אלהים הבין דרבה
והוא ד"ע את מקומה:
איוב כ"ב כג

גליון הש"ס

ג"ב פ"ג מה תקנו וכן
בג"ש ע"ש נ"ב"ק קמ"ב
ע"ש מ"ד ע"ד: ת"ס
ד"ה ר"ש לק"ש וכו' ופ"ב
ג"ב פ"ג ע"ש ע"ש לקמ"ד ק"פ
ע"ש מ"ד פ"י י"ב:

מוסף רש"י

עמד והגלה אוחם
לבלל שאין קדים
אחרים כשאל אומות
(פסוקים 19). ביום ונחתם
בלילה פסול. וכל שכן
למחר וליתא אחרת (קמ"ח)
19. משום בת אחרת.
שמה יא' נכ"ו נ"ט אחרת
ותמה ממנו יראה ע"ש
ממשמעין ואלו יחוס
עליה ויגרשה ויאמר קודם
ונת שאלת טעמייהו כנר
תגרשה (יבמות 124)
משום פירות. ליע
מאמינה תגבה מעלה
פירות שאלת מנמי מלוג
שלה. דקסבר משעה שזמן
לבעל פירות (ט"ו).

הא מקמי דאתו חברי דבב"ר. פי' בקונט' חזרי היינו פרסיים ומקמי
דאתו חזרי לבבל היינו זימי כשדים וכוונתו דאח"כ חזרו חזרי
ובבב"ר וזאת דלתו היינו כשכנש כורש את המלכות ומלך בבבל
וקשה לר"מ דעל כרחק חזרים לאו היינו פרסיים דלמחר צברק בעשרה

יוחסין (קדושין דף ע"ג). הראני פרסיים
דומין לחיות של צית דוד הראני
חזרים דומין למלאכי חבלה ועוד
דצפרק הבא על יבמתו (יבמות דף
סג): משמע דזימי ר' יוחנן אמו
חזרי לבבל דלמרו ליה לר' יוחנן אמו
חזרי לבבל שגא נפל ואומר ר"י
דחזרים הס אומה אחת שצאה זימי
רבי יוחנן וכשצאה לבבל הרשיעה את
הפרסיים שהיו לבבל ואתמלקלו
טפי מארומאי ור"מ לנלאי דפי' בקונט'
דמימי כורש צאו פרסיים לבבל
ובהגוזל צמרא (צ"ק ק"ח). אמרינן
דלמחר ליה רב לרב כהנא עד האידנא
הוה מלכותא דיונואי דלא קפדי
אשפיכות דמים השתא פרסיים ניהו
וקפדי אשפיכות דמים משמע דזימי
רב אמו פרסיים לבבל ואומר ר"י
דחמס הכי פירושא עד האידנא הוה
מלכותא דיונואי שמשלים של צבל
היו מיוונים ועכשו המושלים הם
פרסיים אזל לעולם פרסיים היו שם
מימות כורש: א אחד אומר בפני
נחב וב' אומרים בפנינו נחתם כשר.
לרצא אפי' ליכא מעיד על הכתיבה
כשר ולא נקט אחד אומר בפני
נכתב אלא אגב רישא דמי אפי':
אמר ר' אבי אלא בעתה
רישא דקתני. קושא דרבי
אפי' אינה אלא צמאי פליגי דפרסיי'
לעיל אלא שלא חש להאריך:

נכתב ביום ונחתם בלילה פסול.
לרבי יוחנן משום שמה
יחפה על צמ אחרות ולרש לק"ש
משום פירי דקסורין הייניש שביס
הכתיבה נחתם ומטרוף האשה
מלקוחות שלא כדון פירות שמעט
כתיבה עד שעת חתונה:
ור"ש מבשר. דלית ליה שמה
יחפה כדלמחר בגמרא ומשום
פירי נמי ליכא דקסבר משנתן עיניו
לגרשה שוב אין לבבל פירות דהיינו

משעת כתיבה ור"מ וניחוש שמה נכתב צלילה והקדמינו הבעל והאשה וכתבו זמן של יום לעשות קנוייה על הלקוחות ואע"פ שבה לגרשה
כדחיישין כסוף פ"ק דב"מ (דף י"ט): גבי שוכר וי"ל דלעולם אין חותמין העדים כשרואין הזמן מוקדם אלא"כ יודעים שזיסי הזמן
נכתב: בפני מה תיקנו זמן בגיטין. לא מני למימר דתקינו זמן כדי שמוכל להוציא האשה מן הבעל מוונות שולחיה ואלכיה
קודם זמן הכתוב בגט שלא יוכל לומר לה גירשתין מקודם לכן דלנאו הכי נאמנת אשה על כך מיגו דאי צעי טעמין את גיטה
ולא ידעו שהיא גרושה ולא תרואו עד שמרנה להנשא ואם יצא הבעל עדי מסירה או לא תפסיד האשה שידעו העדים שהיא נמסר
אע"ג דבעל שאומר גירשתי את אשתי נאמן היינו דוקא מכאן והבא כדלמרינן צ"ש נוחלין (צ"ב דף קל"ד): ואפילו מכלא והבא לא
מנינו שיהא נאמן כשאשתו מכחישהו ועוד דמשום מוונות לא היו לרבינן לתקן זמן כדאפרש על רבי יוחנן דלפילו אין בו
זמן יכולה האשה לבקש עדי מסירה שיעידו בפני צ"ד או עדים שהיוס נגדגרשה ויכתבו לה שטר אחר (ומיהו שמה לא יתראו עדי
מסירה לבא עמה לצ"ד או לומר לעדים ויכתבו לה שטר אחר שמאותו יוס נגדגרשה ואלרצה ע"י הזמן פעמים היא תפסיד מוונות שלא
כדון כשלא גרשה בשעת הכתיבה) ור"מ וגט שיחורר למה תיקנו צו זמן דאי משום מעשה ידיו בלא זמן נמי יוכל לבא לצ"ד ויכתבו לו
שמאותו יוס נשתמך ואפי' למ"ד עדי בחתומיו זכין לו אינו זוכה במעשה ידיו מיום הכתיבה כיון שאין צו זמן ואין מוכיח מתוכו מתי נכתב כמו
(ובשני טעמות דא"י) סבר כרבי אלעזר דלמחר עדי מסירה כרמי ולרבי אלעזר על כרחק זה שמסר לו תחילה קנה דצפרק זה צורר (פאהדין דף ס"ה):
משמע דא"י סבר כרבי אלעזר דלמחר עדי מסירה כרמי ולרבי אלעזר על כרחק זה שמסר לו תחילה קנה דצפרק זה צורר (פאהדין דף ס"ה):
(מבנות נ"ד): והיינו משום דלא אמרינן עדי בחתומיו זכין לו אלא היכא דמוכח מתוכו והוא הדין הכא צאין צו זמן כלל ואומר ר"י דתקנו
זמן דאי לא הוה ביה זמן פעמים שהיה אדם מוכר עבדו ואח"כ כותב לו גט שיחורר בלא זמן והיה אומר העבד לרבו שני אימי ראייה
שטר מוכר שלך קדם לשחרור שהעבד הוא מוחזק בעצמו והלוקח צא להוציא ממנו השעבוד אצל הכא הבעל מוחזק ולא האשה:

משום בת אחרת. שלא יחפה עליה כשאין צו זמן דלא אמרינן אוקמה אחרת אשת איש והשתא הוא דאגירשה כיון שהיא גרושה
לפנינו ועוד אדרבה אוקמה בחזקת כשרה שלא נבעלה כשהיא אשת איש: ר"ש לק"ש אמר משום פירות. כדי שדע האשה
מתי נכתב ונחתם ולא תפסיד פירות עד שעת נתינה ור"מ עתה יפסל מהאי טעמא (ובפ' גט פשוט צ"ב קס). מוכח דכשר דלמחר
גט מוקשר שכתבו עדי מתוכו כשר משום שכל לעשותו פשוט ע"י ראייה מאחר דמוקשר אמרי' התם (למ"ק שנת מעשה פירוש) ועכשו
ימנו מומן משום דלא אמרינן עדי בחתומיו זכין לו אלא היכא דמוכח מתוכו והוא הדין הכא צאין צו זמן כלל ואומר ר"י דתקנו
הזמן דאין ראוי לגרש צו אפילו נתנו לה לאלתר ואין הגירושין חלים עד הזמן אצל נכתב ציזם לרבי שמעון ראוי לגרש צו מיד אע"פ שלא
נחתם ע"י עדי מסירה דר"ש סבר כר' אלעזר דעדי מסירה כרמי כדלמרינן צ"ק (לעיל ט): ולרצנן אע"ג דראוי לגרש צו כיון דליכא נמי
קול אין הבעל מפקיד פירות אצל כשעסקים חתומו ענין דיש קול וראוי לגרש צו מפקיד הבעל פירות משעת כתיבה כדלמחר לקמן וקשה
לר"י דלמרי' לקמן (דף י"ח): אמר לעשרה כתבו גט לאשתי וחתים צו צי מרי מנייהו ציומיה ואיך מכאן עד עשרה יומי דר"ל אמר כולם
משום עדים ופסול ואמאי והרי יש לו קול והרי ראוי לגרש צו דאם היה רואה הבעל לא היה מקפיד על העשרה ויפקיד פירות
משחתמו צ' הראשונים ויהא כשר לגרש צו וי"ל כל זמן שהבעל מקפיד ולא חתמו כולם אין קול עד שיחתמו כולם או שיהו עסקין לחתום:
וזת

הכרא. פרסאי: שקלה לשרגא. שיש לפרסיים יוס איד שאין מלדיקין
אור באתו יוס אלא צבית ע"ז שלהן: אמר. רבה בר בר חנה:
רחמנא או בטולך. או החציצו צל"ק או הגליוו צלל בני עשו
שהן מכדיין אומנו: הכין דרכה. של מורה ולומדיה היכן היא ראויה
להתעב: גירוס. שגורין שמה

שלא יתעסקו בצורה ולא יקיימו מלות:
הגלה אופן לבבל. בחורבן הצית:
הא מקמי דנישו חזרי לבבל. זימי
כשדים נצודלנר ואח"כ מרודך
וצלנר: נכתב דאמו חזרי. משכנש
כורש את המלכות ומלך בבבל:
מסחה די עד כתיבה. דהשלים נאמן
כשנים: פסול. ואע"פ ששניהם
הניארוהו: וימנין. פעם אחרת:
אשכחיה. ר' אפי' לר' אמי: יסד
היא. לשון אחרון זה אמת:

מתני' נכתב צלילה ונחתם ציזם.
היינו חד יומא ואין כלאן צו מוקדם:
ציזם ונחתם צלילה. מוקדם הוא
דמשמע דמההוא יומא איגרשה ולא
איגרשה עד למחר וצמרא) מפרש
מאי פסוליה: כל הגיטין. של מוכר
ומתנה והולאה: פסולין. דלמי
למטרף לקוחות מיומא דכתיבה ושלא
כדון: חזן מגיטי נשים. דלאו לגובינא
עצילא וצמרא) מפרש לה: גמ'
מפני מה תיקנו זמן בגיטין. כיון
ללא שטר דגובינא הוא: משום
כא אסומו. והיא אשתו ושמה חונה
תחמי וחס עליה שלא תחנק וכותב
לה גט בלא זמן ונתן לה וכשמעדין
עליה צבית דין מוליה גיטה ואומרת
גרשה היימי ופניה צביתה שעה:
משום פירות. שמומן הגט ואיך אסמור
הבעל בפירות נכסי מלוג שלה תגבס
וחס לא היה צו זמן יהיה מוכר והולך
וכשמעבד לדין היא ידה על התחמנה
שיאמר לה קודם גירושין מכרתי:
לא

תמוט: מתני' נכתב ביום ונחתם ביום
ביום כשר ביום ונחתם בלילה
אומר כל הגיטין שנכתבו ביום ונחתמו בלילה פסולין חזן מגיטי נשים:
גמ' איתמר * מפני מה תיקנו זמן בגיטין רבי יוחנן אמר בת אחרות
ריש לקיש אמר משום פירות ריש לקיש אמר ר' יוחנן אמר לך
זנות
משעת כתיבה ור"מ וניחוש שמה נכתב צלילה והקדמינו הבעל והאשה וכתבו זמן של יום לעשות קנוייה על הלקוחות ואע"פ שבה לגרשה
כדחיישין כסוף פ"ק דב"מ (דף י"ט): גבי שוכר וי"ל דלעולם אין חותמין העדים כשרואין הזמן מוקדם אלא"כ יודעים שזיסי הזמן
נכתב: בפני מה תיקנו זמן בגיטין. לא מני למימר דתקינו זמן כדי שמוכל להוציא האשה מן הבעל מוונות שולחיה ואלכיה
קודם זמן הכתוב בגט שלא יוכל לומר לה גירשתין מקודם לכן דלנאו הכי נאמנת אשה על כך מיגו דאי צעי טעמין את גיטה
ולא ידעו שהיא גרושה ולא תרואו עד שמרנה להנשא ואם יצא הבעל עדי מסירה או לא תפסיד האשה שידעו העדים שהיא נמסר
אע"ג דבעל שאומר גירשתי את אשתי נאמן היינו דוקא מכאן והבא כדלמרינן צ"ש נוחלין (צ"ב דף קל"ד): ואפילו מכלא והבא לא
מנינו שיהא נאמן כשאשתו מכחישהו ועוד דמשום מוונות לא היו לרבינן לתקן זמן כדאפרש על רבי יוחנן דלפילו אין בו
זמן יכולה האשה לבקש עדי מסירה שיעידו בפני צ"ד או עדים שהיוס נגדגרשה ויכתבו לה שטר אחר (ומיהו שמה לא יתראו עדי
מסירה לבא עמה לצ"ד או לומר לעדים ויכתבו לה שטר אחר שמאותו יוס נגדגרשה ואלרצה ע"י הזמן פעמים היא תפסיד מוונות שלא
כדון כשלא גרשה בשעת הכתיבה) ור"מ וגט שיחורר למה תיקנו צו זמן דאי משום מעשה ידיו בלא זמן נמי יוכל לבא לצ"ד ויכתבו לו
שמאותו יוס נשתמך ואפי' למ"ד עדי בחתומיו זכין לו אינו זוכה במעשה ידיו מיום הכתיבה כיון שאין צו זמן ואין מוכיח מתוכו מתי נכתב כמו
(ובשני טעמות דא"י) סבר כרבי אלעזר דלמחר עדי מסירה כרמי ולרבי אלעזר על כרחק זה שמסר לו תחילה קנה דצפרק זה צורר (פאהדין דף ס"ה):
משמע דא"י סבר כרבי אלעזר דלמחר עדי מסירה כרמי ולרבי אלעזר על כרחק זה שמסר לו תחילה קנה דצפרק זה צורר (פאהדין דף ס"ה):
(מבנות נ"ד): והיינו משום דלא אמרינן עדי בחתומיו זכין לו אלא היכא דמוכח מתוכו והוא הדין הכא צאין צו זמן כלל ואומר ר"י דתקנו
הזמן דאין ראוי לגרש צו אפילו נתנו לה לאלתר ואין הגירושין חלים עד הזמן אצל נכתב ציזם לרבי שמעון ראוי לגרש צו מיד אע"פ שלא
נחתם ע"י עדי מסירה דר"ש סבר כר' אלעזר דעדי מסירה כרמי כדלמרינן צ"ק (לעיל ט): ולרצנן אע"ג דראוי לגרש צו כיון דליכא נמי
קול אין הבעל מפקיד פירות אצל כשעסקים חתומו ענין דיש קול וראוי לגרש צו מפקיד הבעל פירות משעת כתיבה כדלמחר לקמן וקשה
לר"י דלמרי' לקמן (דף י"ח): אמר לעשרה כתבו גט לאשתי וחתים צו צי מרי מנייהו ציומיה ואיך מכאן עד עשרה יומי דר"ל אמר כולם
משום עדים ופסול ואמאי והרי יש לו קול והרי ראוי לגרש צו דאם היה רואה הבעל לא היה מקפיד על העשרה ויפקיד פירות
משחתמו צ' הראשונים ויהא כשר לגרש צו וי"ל כל זמן שהבעל מקפיד ולא חתמו כולם אין קול עד שיחתמו כולם או שיהו עסקין לחתום:
וזת

המביא גם פרק שני גיטין

כא מ"י פ"א מהלכות גירושין הלכה ו' סנה עשין ו ט"ש"ע א"ש ק"מ ק"מ ס"ף ו' כב ב מ"י שם ס"ה ו' סנה שם ע"ש"ע שם ט"ף ו' כב ג ד מ"י שם ע"ש"ע א"ש"ע שם ס"ף ו' :

זנות לא שכיחא. פירוש זנות נעדים וזנהמרה לא שכיחא אבל לא נעמי למימר דשום זנות לא שכיחא דהא זריש כמוזות (דף ג.) תקנו שחמא צולה נישאת ביום הרביעי שאם היה לו טענה בתולים ישיב לזית דין דחיישין לאיקרוי דעתא (סומתמרה דטפי איכא למיחש לשמא זונה מלשמה וזנה ועוד דהתם אע"ג דלא שכיח עשו תקנה וחשו שלא תאסר עליו עולמית ויתפסנה בחיבור אבל הכא לא חשו אי מחייבת מיטה ולא מיקטלה כיון דלא שכיח: **עד שעת נתינה.** פי' בקונט' הלכך זמן כתיבת הגט לא מהני (ב) דכי נעיא למיטרף נעיא לאחיי סהדי אימת מטא גיטא לידה אע"ג דכלל שטרות אין לרין להביא עדים אימת מטא השטר לידה אפי' למאן (דלית ליה עדיו בחתומיו וכן לו היינו משום דלדידיה אין כותבין שטר ללוה אלא א"כ מלוה עמו כר משטרי אקניימא כדאמר' בפ"ק דז"מ (דף ג.) הלכך כיון שהיה מלוה שם אמרי' שמיד מסר לו אבל נגא אשה כותבין לאיש אע"פ שאין אשמו עמו משום עיגונא כמו כל גיטין הבאין ממדינת המלך אצל קשה לר"י מהא דלמך בפי"ק דז"מ (דף יב.) מלא גט אשה נשוק בזמן שהנבעל מודה יחזיר לאשה ופריך יחוש דלמא כתב ליתן בניסן ולא נתן עד תשרי ואזל וזין פירי מניסן עד תשרי ומפקא ליה לגיטא דכתב בניסן ואחיא למטרף לקוחות שלא דרין ומשני כי אחא לקוחות אמרי' לה אייתי ראיה אימת מטא גיטא לידך ואמאי קשה ליה טפי אהיא זריחא מכלל גיטין שבעולם אלא משמע דוקא בגט הנמלא דאיתרע נפילה הוא דלמך אייתי ראיה אימת מטא גיטא לידך אבל בכל גיטין אמרינן מסתמא ביום שנכתב ונחתם נמסר ואומר ר"י דהכי פירושו עד שעת נתינה כיון דיש לנבעל פירות עד שעת נתינה לא הוצרכו לתקן זמן נגט משום פירות דבאין בו זמן נמי נביא גיטה לב"ד או לעדים וכתבו לה שמאזו יום נגרשה וא"ת ולר' יוחנן היאך כותבין גט לאיש אע"פ שאין אשמו עמו יחוש שמא יכתוב בניסן ולא יתן עד תשרי עמו וי"ל דגבי כותבין שטר ללוה פריך משום דמאן דזיף בנגעה זיף ויש לחוש שאחר זמן ימסור לו בנגעה ויסקרו לקוחות שנמסר לו משעת כתיבה אצל גט לרין עדי מסירה ואפי' לר' מאיר (דלמך עדי חתימה כתיב' אומר ר"ת דנענין עדי מסירה דאין דבר שצברוה פחות משנים וגם מפרסמין להוציא קול שהיא פנויה וידעו לקוחות שלא נגרשה מיום הכתיבה ויאמרו לה אייתי ראיה אימת כו' ומיכו במשליש גט לאשמו דשמעמין ליכא למיחש לרבי יוחנן למדי לא משום פירות ולא משום שמא יחפה דכיון שרואים זמן הכתיבה קודם המסירה קלא אית ליה כדלמך בסמוך אגיטין אפי' חזין ממדינת הים וא"ת נכתב ביום ונחתם בלילה אמאי פסול לה אית ליה קלא וי"ל דלא שייך למימר קלא אית ליה אלא כשמגרש ע"י שליח אבל נכתב ביום ונחתם בלילה יש לחוש שימסור לה בעצמו בנגעה לחפות עליה ולהכי לא מני לגטוי גבי כתיבה ואותביה דקלא אית ליה לאיש ליחוש שמא תזנה ויתן לה בנגעה כדי לחפות עליה וי"ל דמסתמא מיד אחר הכתיבה יתן לה דלא מקדים פורענותא לנפשיה כדמשני בסמוך גבי כתיבה ואותביה דכתיבה פירושו * משעת כתיבה פירושו * והא דלמך בפרק ד' אחין (יבמות לא:) גבי מפני מה לא תיקון זמן בקידושין משום דהכי נעבדי נימיה גבי דידה מתקא ליה ופרקי אי הכי גירושין נמי נימא הכי ומשני התם להללה דידה קאמרי לא כמו שפירש שם בקונט' דאי מתקא ליה קטלינן לה דמוקמינן לה בחזקת אשת איש אע"ג דאי לא תיקון זמן מני לחפוי עלה דמספיקא לא קטלינן לה השמא דתיקון זמן אי מתקא ליה מוקמינן לה בחזקת אשת איש וקטלינן לה דהא הכא משמע דאי גזייה לזמן לא קטלינן לה דקאמר מה הועילו חכמים בתקנתם דוחק לומר דלא פריך הכא אלא למאן דלמך משום פירי אלא אומר ר"י דהכי פירושו התם להללה דידה קאמרי גטא בא להוציאה ולהעדי עליה שהיא מגורשת ולכן יראה למחוק הזמן כי כצורה שפסול בך אבל האמת דאי מתקא ליה לא קטלינן לה הכא לזונה דידה קאמרי כלומר הקידושין באין למיכה ולהעדי שהיא מקודשת ומתקא ליה לזמן: **בתביה ואנחיה בו.** הכא לא נעמי דהאני לקמיה כדלמרינן לעיל דגבי כתב חדש שנת כיון דהאני לקמיה לא חיישי' לחפוי שהכתיבה והנתינה כי הדדי יניחו כמו ביזמא גופא כדלמרינן לעיל אבל גבי כתב ואנחיה דכתיבה וגיטין הבאין ממדינת המדינה היא אחר הכתיבה חיישי' שמא יחפה ויאמר שקר שנתקדם לכן נגרשה וכן נכתב ביום ונחתם בלילה פסול אע"ג דהאני לקמיה ואנחיה

לא שכיחא. ולא חשו זה רבנן: **עד שעת נתינה.** הלכך זמן כתיבת גט לא מהני מידי דכי אחיא למיטרף נעיא לאחיי סהדי אימת מטא גיטא לידה: **משום הכי מכשר ר' שמעון.** נגשה מוקדם כדלמך לקמיה קסבר ר' שמעון כיון שנתן עיניו לגרשה אצו אין לו פירות הלכך אם אחיא למיטרף לקוחות דפירות מיום כתיבה שפיר עבדא. וטעמא דרבנן לקמיה מפרש: **אלא לרבי יוחנן.** דלמך זמן משום בת אחותו איתקן: **מאי טעמא דרבי שמעון דמכשר.** הא זמניו דזנאי צלותו גי' וטעמא דאשת איש דכל זמן שלא נחתם לא יתן לה וכשמעדין על זונה מוציאה גיטה וכתוב בו דמאזו יום ואומרת גרושה הייתי: **אליבא דר' שמעון לא קאמינא.** דלר"ש ודאי זמן לאו משום בת אחותו איתקן אלא משום פירות: **אליבא דרבנן.** דמשום הכי פסלי רבנן דקא אשכר זמן משום בת אחותו: **בשלמא לר' יוחנן.** דלמך לרבנן משום בת אחותו ולר' שמעון משום פירות: היינו דאיכא צין רבי שמעון לרבנן. טעמא דפלוגמיהו צהכי לרבנן פסול גט מוקדם משום בת אחותו איתקן: **כשר קסבר זמן משום פירות איתקן.** הלכך גט מוקדם כשר דאי טרפא משעת כתיבה שפיר טרפא דהא נתן עיניו לגרשה: **מאי איבא.** במאי פליגי ואמאי פסלי רבנן הא שפיר טרפא דהא להכי איתקן זמן: **עד שעת חתימה.** דלרבנן לא נעיא למיטרף אלא מחתימה ואילך הלכך מוקדם פסול דכי מתקא ליה אחיא למיטרף מיום כתיבה דקצרי בו ביום נחתם: **שמעין להו.** לרבי יוחנן וריש לקיש: **ג' גיטין פסולין.** ואחד מהם יש עליו עדים ואין בו זמן וזמן דאם ניסת הולד כשר כיון דאי עבד שפיר דמי: **מה הועילו חכמים בתקנתם.** משום בת אחותו ומשום פירות: **אגנו לחפות** על בת אחותו או למכור בפירות לא כתבו ליה כופרי הדדיין ולא חתמי עליה סהדי: **גזייה לזמן ויכביה ניהלה.** לאחר שכתב בו זמן חתמו כדי לחפות על בת אחותו או למכור בפירות ויכביה ניהלה ואמר' דגט שאין בו זמן אם ניסת הולד כשר וכשמואלאמרו הרי היא בחזקת מגורשת ולא מיקטלה מה הועילו חכמים בתקנתן: **לרמאי לא חיישינן.** לרמאות כזה שהוא יכר ונגלה לא בעידי אינשי דעבדי ולא חשו רבנן להכי: **כחוב בו.** זמנו בשבוע פלונית של יובל ולא כתב אלו שנה או כתב שנה ולא כתב חדש או כתב חדש ולא כתב שנת או כתב שנת ולא כתב יום מאי: **א"ל כשר.** לכתחילה: **מה הועילו חכמים בתקנתם.** הא לא ממנעי מלמכתביה נהליה: **לשבוע דקמיה.** שאם יצתה מיהרה: **ולשבוע דבשריה.** לפירות שאם ימכור בהם תוליא גיטה ומגבס. ואי אפשר לפרש דלשבוע דקמיה אהני לפירות שלא טרפסם מלקוחות דכלאו זמן נמי לא טרפסא דידה על התחלונה עת דמייתה ראה דכתב גירושין זצין ולשבוע דבשרא לא מהני זמנו דלא תיקטול דכלאו זמן נמי לא מיקטלה דספק נפשות להקל: **ואותביה**

זנות לא שכיחא א' ורבי יוחנן מאי טעמא לא אמר כריש לקיש קסבר יש לבעל פירות עד שעת נתינה * בשלמא לריש לקיש משום הכי קא מכשר ר"ש אלא לרבי יוחנן מאי טעמא דר"ש דמכשר אמר לך רבי יוחנן אליבא דר"ש לא קאמינא כי קאמינא אליבא דרבנן בשלמא לרבי יוחנן היינו דאיכא בין רבי שמעון לרבנן אלא לריש לקיש מאי איכא בין רבי שמעון לרבנן פירי דמשעת כתיבה ועד שעת חתימה איכא בינייהו והא איפכא שמעין להו דאתמר מאימתי מוציאין לפירות רבי יוחנן אמר משעת כתיבה וריש לקיש אמר משעת נתינה איפוך אמר ליה אבבי לרב יוסף (ב) ג' גיטין פסולים ואם ניסת הולד כשר מה הועילו חכמים בתקנתן אהנו * דלכתחילה לא תינשא * גזייה לזמן דידה ויהביה ניהלה מאי אמר ליה לרמאי לא חיישינן כתוב בו שבוע שנה חדש שבת מאי אמר ליה לרבי שמעון הועילו חכמים בתקנתן אהנו לשבוע דקמיה ולשבוע דבתריה דאי לא תיבא הכי יומא גופיה מי ידעי' אי מצפרא אי מפניא אלא ליומא דקמיה וליומא דבתריה הכא נמי אהני לשבוע דקמיה ולשבוע דבתריה אמר ליה רבינא לרבא כתביה ואותביה

יוחנן וריש לקיש: **ג' גיטין פסולין.** ואחד מהם יש עליו עדים ואין בו זמן וזמן דאם ניסת הולד כשר כיון דאי עבד שפיר דמי: **מה הועילו חכמים בתקנתם.** משום בת אחותו ומשום פירות: **אגנו לחפות** על בת אחותו או למכור בפירות לא כתבו ליה כופרי הדדיין ולא חתמי עליה סהדי: **גזייה לזמן ויכביה ניהלה.** לאחר שכתב בו זמן חתמו כדי לחפות על בת אחותו או למכור בפירות ויכביה ניהלה ואמר' דגט שאין בו זמן אם ניסת הולד כשר וכשמואלאמרו הרי היא בחזקת מגורשת ולא מיקטלה מה הועילו חכמים בתקנתן: **לרמאי לא חיישינן.** לרמאות כזה שהוא יכר ונגלה לא בעידי אינשי דעבדי ולא חשו רבנן להכי: **כחוב בו.** זמנו בשבוע פלונית של יובל ולא כתב אלו שנה או כתב שנה ולא כתב חדש או כתב חדש ולא כתב שנת או כתב שנת ולא כתב יום מאי: **א"ל כשר.** לכתחילה: **מה הועילו חכמים בתקנתם.** הא לא ממנעי מלמכתביה נהליה: **לשבוע דקמיה.** שאם יצתה מיהרה: **ולשבוע דבשריה.** לפירות שאם ימכור בהם תוליא גיטה ומגבס. ואי אפשר לפרש דלשבוע דקמיה אהני לפירות שלא טרפסם מלקוחות דכלאו זמן נמי לא טרפסא דידה על התחלונה עת דמייתה ראה דכתב גירושין זצין ולשבוע דבשרא לא מהני זמנו דלא תיקטול דכלאו זמן נמי לא מיקטלה דספק נפשות להקל: **ואותביה**

ולא פירש באיזה שנה אי נמי בחדש פלוני ולא פירש באיזה יום א"ל כשר דדוקא שאין בו זמן כלל זמן דפסול אבל האי דאיכא זמן כל שהוא כשר ומא הועילו חכמים בתקנתם כיון שאינו מכוונם זמנה ואהני לשבוע דקמיה ולשבוע דבתריה דאי לא תיבא הכי יומא גופיה מי ידעי' אי מצפרא אלא אהני ליומא דקמיה וליומא דבתריה פי' לשבוע דקמיה שאם זנתה תיהרג ולשבוע דבתריה לפירות שאם ימכור תוציא ידעי' אי מצפרא אלא אהני ליומא דקמיה וליומא דבתריה פי' לשבוע דקמיה שאם זנתה תיהרג ולשבוע דבתריה לפירות שאם ימכור תוציא

א) לקמן פו. וי"א. ט) דף י"א. א) ס"א לילה. ד) ס"א קודם אומה לילה. ה) ו"א משון המוסר. ו) מהכשריל יש כאן טענה שמכ דלמך בחזקת דלית.

גליון הש"ס
גמ' בשלמא לר"ל. כעין זה ב"מ ד' מו ע"ב ובהיפוך: תוס' ד"ה איפוך וכו' משעת חתימה. עין בב"ב דף קמו ע"ב ובהפוך שם ד"ה נכנס:

הגהות הב"ח
א) תוס' ד"ה עד ע"ב לא מהני מדי דמי:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א) גמ' ור' יוחנן מ"ט לא אמר כריש לקיש קסבר יש לבעל פירות עד שעת חתימה. ע"י ב"ב דף קמו ע"ב מודיע נכנס אחריה וכו'.

(א) [למקום עה: (ג) יבנות
מב. (א) [למקום עה: (ג)
(ד) [בנימ' עה: (ג) [דכנס
עו.]

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה מה הועילו
וכי' בין לענין זנות בין
(ג) ד"ה גט וכו' וכו' קודם
לגנה כד"ה משה שם:
(ד) ד"ה מאימתי תתא
תמונה נשאל:

תוספות ר"ד

גיטה ונתבט: א"ל רבינו
לרבא כתביה ואותביה
בכיסיה דאי מפייסה
ניפייס מאי. פ"י כתבו
וחתמו ליתנו לה ואחר
לתתו לה שמת תפיסה
עמו מן הקטנות שכנייה
ולא נתפייסו ונתנו לה
ואינה מותרת אלא משעה
שינתנו לה מה הועילו
חכמים בתקנתם. פ"י לר"י
יחונן מקשה דאמר משום
כת אחתו זכין לו: אמר
האמר דמשעת החתימה
יש לה פירות ואיני
שאינה תניתה הגט בעיניו
בית אחתו זכין לו: אמר
ליה לא מקדם [אניש]
פורענותא לנפשיה. פ"י
אין לחוש לכך כגון
אדם מקדים לכתוב גט
שפורענותו הוא לו ואינו
כתובה אלא בשעת כותבה
ליתנו: א"ל רבינו לרב
אשי גיטין הבאים ממדינת
הים דמיכתבי בניסן ולא
מטו עד שירי מה הועילו
חכמים בתקנתם: א"ל
נתנו קלא אית להו. פ"י
ובניא לאחרי עדים אימתי
מטא גיטה לידה: אימתי
מאימתי מונין לגט. פ"י
ג' חדשים שהיא צריכה
להמתין עד שלא תנשא א"ל
אמר משעת נתינתה ושמאל
אמר משעת כתיבתה פ"י
שמעתי כתיבתו אין לו
היתדות עמה וזוהי גט
יש כל שנתנית עמה
מאחר שכתבו לה ואמרו
חכמים אין אדם פוסק את
אשתו בגט ישן וגו' שמת
יאמרו גיטה קודם לגנה
שמת ונתנו בין כתיבתו
לנתינתו ולאחר זמן יאמרו
הגט קודם לבנות כתיבתה
וכיון שלא שנתנית עמה
ישן לא חיישין שמת בא
עליה והלכך מונין משעת
כתיבתה [וכי' חייש שמת
בא עליה ואינו חושש
לגרשה בו דהא אמרי'
אם נתגרשה בו תנשא
לכתלה]: ונתינתה
דבר השולט גט לאשתו
ונשחיה שליח בדרך ג'
חדשים משנתנו גט לידה
צריכה להמתין ג' חדשים
ולגט ישן אין חוששים
שהרי לא נתיחד עמה.
מיתב מוכיח שאם היו בעיר
א' ורעה לרש את אשתו
בגט שנכתב זה כמה ימים
אפי' שמת הוא אומרי'
נתינתה עמה אין מניחים
אותו לגרש בו דחיישין
שמת נתיחד עמה: תניא
כתובה דשמאל המושלש
גט לאשתו ואמר לו אל
תתנו לה אלא לאחר ג'
חדשים פ"י והוא הולך
צריכה להמתין ג' חדשים
להנשא מיד ולגט ישן אין
חוששים שהרי לא נתיחד
משעת כתיבתה משעת
פגמה אפי' שלא פגמה
קיימא לבינאי מיד אלא
משמטת ורבי סבור
משמטת פתע מקצהו והשאר
תחבטם בדין או קרינו בה
לא יגוש ומשמטת אבל בפגימה

המביא גט פרק שני גיטין

יח.

עין משפט
ג' מצוה

בר א טור ש"ע אה"ע
ס"ק קמ' ע"ד:
בה ב מ"י פ"א מ"ה'
ג' יחוסין הלכה יח
סמך ע"ד טו"ש אה"ע
ב' ג פ"ט מהלכות
שמיטה הלכה יג סמך
לאין רשע טו"ש ח"מ ס"י
ס' ע"ד פ"א מ"ה' ס"י ק"א
פ"ה א':
ב' ד מ"י שס הלכה יז
טו"ש שס ע"ד פ"ה:
ב' ה מ"י פ"ג מ"ה'
מ"ה הלכה ג סמך
ע"ד טו"ש ח"מ ס"י סמך
מ"ה ע"ד פ"ה:

תוספות ר"ד

לחוד לא ש"י"ל לא בעיא
למגיבי שארא השתא אלא
מונות ריה רעה רובנן
דאמרי ב"פ אלאמה ניונות
שאיני' שנפרעה קצת
מכחוכה עדיין יש לה
מונות הלכך אם לא
תחבטם בדין על השאר לא
קרינא ביה לא יגוש ואם
לא פגמה אפי' שחבטתם
בדין אינה משמטת עדיין
דשמת ותפשו ולא תגבה
עכשיו כחוכה ותורה
ניונית מהן מ"ה בעי
תרווייהו גיטה וקופה
ושמאל סבר כן פגימה
לחוד בין בדיקה בלחוד
גליא רעה דבעיא לגבות
כתיבתה וקרינא ביה לא
יגוש ומשמטת ותניא
כותיה דרב ותיא כותיה
דשמאל וכיון התיא
כתרויהו הדיקן לכלל
דבר ושמאל הלכה
כשמאל בר"י: אמר
שפאל כתובה כמעשה
ב"ד דימא מה מעשה ב"ד
נכתבים ביום ונתחמטם
בלילה אף כתובה נכתבת
ביום ונתחמטת בלילה.
פ"י הכתובה תניא ב"ד
היא ואפי' דלא כתב
לה כתובה (כתובה)
[ככתב] דימא דכל מעשה
ב"ד אפי' שקדמה
כיום לחתימה אין ספק
כלום דחייביה משעת כתיבתה
דין ב"ד הוא ואפי'
דלא איתחית הלכך אין
שם הקדמה ונתחמטם
ביום ונתחמטת בלילה
וכתובה נמי משעת כתיבה
לחופה (ג) חייב זה כי
מתיים שבעדא עליה
ואפי' דלא איתחית שרא
דהעיקר זמן (השעבוד)
כתיבתה לחופה הוא ואם
תקדים כתיבה לחתימה
אין בכך כלום וה"ה נמי
לשטר אקנייאה שנכתב
ביום ונתחמטת בלילה
פגמי שאין שבעדא תלוי
בכתיבת העדים אלא
משעת הקנין שאם הקנה
ראובן נכסיו לשמעון ע"י
סודר בניסן ולא נכתב
השטר עד אייר מניסן
קנה שמעון הנכסים ואם
מכרן ראובן ללוי קודם
שיגיע שטר ליד שמעון
אין מכירתו מכירה שאין
קנין הנכסים תלוי בהגעת
השטר ליד שמעון אלא
משעת קנין הסודר קנאם
והשטר אינו אלא לראיה
בעלמא וזמן השטר לאו
מאיר כתבי' אלא מלוא
הלכך אם קדמה כתיבתו
לחתימתו אין בכך כלום
שהרי מניסן צריך לחכות.
והיא דתמן כל השטרות
שכתבו ביום ונתחמטו בלילה פסולין לא מיירי אלא באותן השטרות שאין בהן קנין שיעקר קניינם תלוי בחתימתן כגון שטר
מכר או שטר מתנה שרצה להקנות לו שדוהו ע"י הגעת השטר ליד המקבל כדק"ל דקרקע נקנית בשטר ואפי' שאיחרה
מסירת השטר ליד המקבל לזמן חתימתו אמרי' עדים בחתימתו זכין לו וכן נמי בשטרי הודאות והולאות שאין בהן קנין
שאיני' שראו העדים ההולאה שתיבה בניסן או הודה בפניהם בניסן ואמר להם אדם עדי הוה לה מלוה לה ע"ה ולא טרפא
ממעשדי ואם אמר לעדים כתבו לי שטר למלוה וגם ראו ההולאה בעיניהם והם אחור לכותבו עד אייר אין כותבים מניסן
אלא מאיר שאין הנכסים משעבדים לטרוף הלקוחות כדבר פ"י או בנתינת המעות כ"א בחתימת העדים בשטר דמפיק ליה

ואותביה בכיסיה מאי. פירש נקונטרס מה הועילו חכמים
בתקנתם בין לענין זנות בין לענין פירות דטרפה
לקוחות מיום הכתיבה אפי' דלעיל אמר ריש לקיש דיש לבעול פירות
עד שעת חתימה הלא מודה דיש לבעול פירות עד שעת נתינתה כיון
דאי מפייסה תפיסא ומיהו ההוא
דגיטין הצלח ממדינת הים דפירש
נקונטרס דלתרווייהו פירך קתת
קשה דלמה לא יפסיד משעת חתימה
לריש לקיש כיון שאם היתה אלוה היה
מגרשה לאלתר ועוד קשה לרי"י דמה
הועילו חכמים בתקנתם משמע
דשמתא איכא למיתא כאלו לא היה
בו זמן וזה אינו דבאין בו זמן חוששים
שלא תפסיד האשה ומשעה דהכל לא
משום אשה אלא משום לקוחות
וגרסה לרי"י דהיך מרי פירכי למאן
דאמר שמת יחפה אכל למאן דאמר
משום פירי נימא דנדין מפסידין
הלקוחות משעת חתימה:

הנהו קלא אית להו. פירש
נקונטרס דבעה לנפשיה
ראיה אימת מטא גיטה לידה תימה
ללענין זנות דנהי לידוע שלא צא
לידה זיוס הכתוב בו מ"מ יכול
לנפוח ולומר שמנן לה קודם שינתה
כמו קודם שתיקנו זמן ואורי' קלא
אית להו כשכרוין זומן אומה הכתיבה
היא קודם התפירה אית ליה קלא
למיתא ומסקי אדעמייהו לידע יוס
המסירה וא"ת וזההוא למה תיקנו
זמן וי"ל ע"י הומן יש לו קול לפי
שרואים ע"י הומן שני שהמניה אינה
זיוס הכתיבה וא"ת ומאן דאמר משום
נת אחותו זומן הוה למה כותבין
זמן צגיטין דלפי' זומן הוה משמע
דבעי זמן דלמנן [למקום דף סו.] ג'
גיטין פסולים וי"ל גזירה שמת יחפה
על זנייה ממזרים אי נמי מהרה יבנה
זימ המקדש א"י שלא יאמרו וינתה
אחר גירושין ויחזירנה דגרשה שינתה
מומרת לחוד כדאמרין פ"ב דסוטה
(דף י"ח): ה"ה שולח ג' אשתו
כו' ויגט ישן או חוששין. פירש
אפי' שצריכה להמתין שלשה חדשים
לאו משום דחיישין שמת בתוך כך
יצא עליה דהא לגט ישן אין חוששין
אלא כדאמרין לעיל שמת יאמרו שמי
נשים צחצר כו': המשליש גט
אשתו. פירש נקונטרס והוא הלך
לדרכו ונתנס פירש כן אלא מיירי
אפילו הוא צעיר ונקט הך צרימתא
המשליש לרבותא דאפי' שהוא צעיר
מומרת לינשא מיד ואין חוששים לגט
ישן ולעיל נקט השולח לרבותא דאפי'
חדשים צעיר צריכה להמתין שלשה
חדשים: מאימתי
משמטת. הא דאמר גריס פ' אפי' (כמונות נה.) נתאי כחובה ככתובה
דמי לשביעית קשה לרי"י מאי אריא

ואותביה בכיסיה מאי מפייסה דאי גיטה נקטות
צנייטה: סופייה. ולא יגרשה. ולא אפי' יגרשה ומי מטא גיטה
לידה הוא דלגרשה: לא מקדים כו'. לא רגילי למיעבד הכי לגמתי
בכיסיה דכיון דלא נימא ליה בצירושין פורענות הוא לגביה ולא מקדים
ליה: מה הועילו חכמים בתקנתם.
בין לענין (ב) פירות בין לענין זנות
דטרפה לקוחות מיום הכתיבה: קלא
אית להו. ובין לענין זנות ובין לענין
פירות צעיר לתתוי ראייה אימת
מטא גיטה לידה: מאימתי מונין
לגט. ג' חדשים שהאשה צריכה
להמתין: צ' נשים כהנא אהת. של
למה א' שפירש לים ומסר שני גיטין
אדם גטיו צ' זיוס אלא עזה קדם
לוה כתיבתו חדש ולשמאל זו מינשא
לסוף צ' חדשים וזו לסוף ג' יתמהו
גט ישן. למקן (דף ע"ג): תנינא
ישן אדם מגרש בגט ישן ואיזוהי גט
דאין של שמיחיד עמה מאחר שכתיבו
לה וטעמא שמת יאמרו גיטה קודם
לגנה (י) שמת שבעדא ותלד בין
כתיבתו לנתינתו ולאחר זמן יאמרו
הגט קדם וזנותה נמעדה: המשליש.
מסר הגט לגלה כדי לגרשה צ' לסוף
ג' חדשים והוא הלך לרבו: מותרת
לינשא מיד. דמשעת כתיבה מניין:
מאימתי (א) כחובה. כשאר שטר
חוב ומשמטתה שביעית: משמטת
שטרע קתת דגלי דעתה דעומדת
ליגוש ולפרע: וסוקוף. עליו המותר
נמלוה דלפניו לה משום כחובה ומעשה
צ"ד שאינו משמטת ואל עלה שס
שטר חוב: פגמה. כיון דגלי דעמיה
בערעו קרינא גיט לא יגוש: זקפה.
נמלוה: אונס. אית הנמלוה חייב
חמשים כסף: וקנס. דמוליא שס
רע: מאימתי נוקפין. כלומר מאימתי
הוא כוקיפה: העמדה. הכי היא
כוקיפה: כמעשה ב"ד דימא. דלמאי
צ"ד היא: מה מעשה ב"ד. חייבה
צ"ד פסק דין הוא ואפי' דלא
איתחית הלכך אין שם הקדמה
ונכתבים זיוס ונתחמטין בלילה: אף
פגמה. משעת כתיבה דנכנסה לחופה
דקרינא חתונה הוא חייב שבעדא
ואפי' דלא איתחית: עסוקים כאלו
ענין הוה. מכתביה עד חתימה ואפי'
צנאר שטרות כשר: לא סמו. דשטרות
הנכתבים זיוס ונתחמטין בלילה
פסולים: אכל עסוקים כאלו ענין.
כיון שהעדים מומונים לחתום אלא
שבעל כרחם צריכים להמתין עד שיהיה
הסופר את השטר אפי' דליתמי
בית דין נכתב ביום כו'. דמשעת פסק דין איכא קלא כמו צעיר כדאמרין בכל דוכתא כשעמד בדין דבני משעבדי:
אף כתובה נכתבת ביום ונתחמטת בלילה. יש מקומות שנהגין לכתוב הכתובה בע"פ ולחומתה צעיר וזמן לעשות כן משום
תוספת דלמלא לית ליה קלא ומיהו היכא דקנו מיניה ליכא למיתא מידי כדאמרין צ"ב (דף קעב.) אי דיעיתו יומא דלקניתו ציה
כתובו יומא דלקניתו ציה: אבל עסוקין באותו ענין כשר. דאית ליה קלא כאלו חתמו כיון שהם מומונים לחתום כדפרישית לעיל:

הנהו קלא אית להו. פירש
נקונטרס דבעה לנפשיה
ראיה אימת מטא גיטה לידה תימה
ללענין זנות דנהי לידוע שלא צא
לידה זיוס הכתוב בו מ"מ יכול
לנפוח ולומר שמנן לה קודם שינתה
כמו קודם שתיקנו זמן ואורי' קלא
אית להו כשכרוין זומן אומה הכתיבה
היא קודם התפירה אית ליה קלא
למיתא ומסקי אדעמייהו לידע יוס
המסירה וא"ת וזההוא למה תיקנו
זמן וי"ל ע"י הומן יש לו קול לפי
שרואים ע"י הומן שני שהמניה אינה
זיוס הכתיבה וא"ת ומאן דאמר משום
נת אחותו זומן הוה למה כותבין
זמן צגיטין דלפי' זומן הוה משמע
דבעי זמן דלמנן [למקום דף סו.] ג'
גיטין פסולים וי"ל גזירה שמת יחפה
על זנייה ממזרים אי נמי מהרה יבנה
זימ המקדש א"י שלא יאמרו וינתה
אחר גירושין ויחזירנה דגרשה שינתה
מומרת לחוד כדאמרין פ"ב דסוטה
(דף י"ח): ה"ה שולח ג' אשתו
כו' ויגט ישן או חוששין. פירש
אפי' שצריכה להמתין שלשה חדשים
לאו משום דחיישין שמת בתוך כך
יצא עליה דהא לגט ישן אין חוששין
אלא כדאמרין לעיל שמת יאמרו שמי
נשים צחצר כו': המשליש גט
אשתו. פירש נקונטרס והוא הלך
לדרכו ונתנס פירש כן אלא מיירי
אפילו הוא צעיר ונקט הך צרימתא
המשליש לרבותא דאפי' שהוא צעיר
מומרת לינשא מיד ואין חוששים לגט
ישן ולעיל נקט השולח לרבותא דאפי'
חדשים צעיר צריכה להמתין שלשה
חדשים: מאימתי
משמטת. הא דאמר גריס פ' אפי' (כמונות נה.) נתאי כחובה ככתובה
דמי לשביעית קשה לרי"י מאי אריא

דאין תוספת כתובה משמטת משום דתנאי כתובה כחובה דמי והוי כמעשה ב"ד חפוק ליה דלא משמטת כתובה ותוספת מידי דהוה אשכר
שכר והקפת חתונה דאיכא מ"ד נכתבת שביעית (פ"י אמר) דלא משמטת אלא מלוה וכי"ש כחובה ותוספת ודוחק לומר דלמילא כתיבי יוכי
דפליג התם ואמר דמנחה ונראה לרי"י דהא דקאמר לשביעית היינו שפגמה חקפה כתובה לרצ או פגמה או זקפה לשמאל דמשמטת נמי תוספת:
אונס קנס ופחית. קנס הוא מוליא שס רע ומשום דלית ציה אלא קנס קרי ליה אלא כחובה יס צ' נזשת אונס: בזה מעשה
בית דין נכתב ביום כו'. דמשעת פסק דין איכא קלא כמו צעיר כדאמרין בכל דוכתא כשעמד בדין דבני משעבדי:
אף כתובה נכתבת ביום ונתחמטת בלילה. יש מקומות שנהגין לכתוב הכתובה בע"פ ולחומתה צעיר וזמן לעשות כן משום
תוספת דלמלא לית ליה קלא ומיהו היכא דקנו מיניה ליכא למיתא מידי כדאמרין צ"ב (דף קעב.) אי דיעיתו יומא דלקניתו ציה
כתובו יומא דלקניתו ציה: אבל עסוקין באותו ענין כשר. דאית ליה קלא כאלו חתמו כיון שהם מומונים לחתום כדפרישית לעיל:

ואותביה בכיסיה מאי מפייסה דאי גיטה נקטות
צנייטה: סופייה. ולא יגרשה. ולא אפי' יגרשה ומי מטא גיטה
לידה הוא דלגרשה: לא מקדים כו'. לא רגילי למיעבד הכי לגמתי
בכיסיה דכיון דלא נימא ליה בצירושין פורענות הוא לגביה ולא מקדים
ליה: מה הועילו חכמים בתקנתם.
בין לענין (ב) פירות בין לענין זנות
דטרפה לקוחות מיום הכתיבה: קלא
אית להו. ובין לענין זנות ובין לענין
פירות צעיר לתתוי ראייה אימת
מטא גיטה לידה: מאימתי מונין
לגט. ג' חדשים שהאשה צריכה
להמתין: צ' נשים כהנא אהת. של
למה א' שפירש לים ומסר שני גיטין
אדם גטיו צ' זיוס אלא עזה קדם
לוה כתיבתו חדש ולשמאל זו מינשא
לסוף צ' חדשים וזו לסוף ג' יתמהו
גט ישן. למקן (דף ע"ג): תנינא
ישן אדם מגרש בגט ישן ואיזוהי גט
דאין של שמיחיד עמה מאחר שכתיבו
לה וטעמא שמת יאמרו גיטה קודם
לגנה (י) שמת שבעדא ותלד בין
כתיבתו לנתינתו ולאחר זמן יאמרו
הגט קדם וזנותה נמעדה: המשליש.
מסר הגט לגלה כדי לגרשה צ' לסוף
ג' חדשים והוא הלך לרבו: מותרת
לינשא מיד. דמשעת כתיבה מניין:
מאימתי (א) כחובה. כשאר שטר
חוב ומשמטתה שביעית: משמטת
שטרע קתת דגלי דעתה דעומדת
ליגוש ולפרע: וסוקוף. עליו המותר
נמלוה דלפניו לה משום כחובה ומעשה
צ"ד שאינו משמטת ואל עלה שס
שטר חוב: פגמה. כיון דגלי דעמיה
בערעו קרינא גיט לא יגוש: זקפה.
נמלוה: אונס. אית הנמלוה חייב
חמשים כסף: וקנס. דמוליא שס
רע: מאימתי נוקפין. כלומר מאימתי
הוא כוקיפה: העמדה. הכי היא
כוקיפה: כמעשה ב"ד דימא. דלמאי
צ"ד היא: מה מעשה ב"ד. חייבה
צ"ד פסק דין הוא ואפי' דלא
איתחית הלכך אין שם הקדמה
ונכתבים זיוס ונתחמטין בלילה: אף
פגמה. משעת כתיבה דנכנסה לחופה
דקרינא חתונה הוא חייב שבעדא
ואפי' דלא איתחית: עסוקים כאלו
ענין הוה. מכתביה עד חתימה ואפי'
צנאר שטרות כשר: לא סמו. דשטרות
הנכתבים זיוס ונתחמטין בלילה
פסולים: אכל עסוקים כאלו ענין.
כיון שהעדים מומונים לחתום אלא
שבעל כרחם צריכים להמתין עד שיהיה
הסופר את השטר אפי' דליתמי
בית דין נכתב ביום כו'. דמשעת פסק דין איכא קלא כמו צעיר כדאמרין בכל דוכתא כשעמד בדין דבני משעבדי:
אף כתובה נכתבת ביום ונתחמטת בלילה. יש מקומות שנהגין לכתוב הכתובה בע"פ ולחומתה צעיר וזמן לעשות כן משום
תוספת דלמלא לית ליה קלא ומיהו היכא דקנו מיניה ליכא למיתא מידי כדאמרין צ"ב (דף קעב.) אי דיעיתו יומא דלקניתו ציה
כתובו יומא דלקניתו ציה: אבל עסוקין באותו ענין כשר. דאית ליה קלא כאלו חתמו כיון שהם מומונים לחתום כדפרישית לעיל:

א) נראה דל"ל פ"י מוכיח לא קיימא כו'. (ב) אולי י"ל משעת כתיבה לחופה ליתן לה לחתום וזו חייב שבעדא עליה כו'.